

Arrest

nr. 70 036 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 mei 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is naar België gekomen op 20 december 2009 met een visum kort verblijf.

Op 27 oktober 2010 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) ingediend.

Op 18 mei 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing genomen waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt

verklaard. Dit is thans de bij huidige beroep eerste bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij Pakistan heeft dienen te verlaten. Echter, hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn land van herkomst diende te verlaten, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op humanitaire redenen. Deze worden echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

De bewering dat betrokkene België is binnengekomen op 20.12.2009, bij zijn zus en schoonbroer verblijft (beiden met Belgische nationaliteit), zeer goed geïntegreerd zou zijn, bereid is in te staan voor zijn eigen onderhoud en het feit dat hij getuigenverklaringen en een arbeidscontract voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat hij bij zijn zus en schoonbroer woont, die legaal in België verblijven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent echter geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

Op 31 mei 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is thans de bij huidige beroep tweede bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat zijn aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en dit om redenen dat hij een andere weg diende te bewandelen voor een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot gezinshereniging. Verzoeker meent dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd daar een aantal essentiële elementen over het hoofd worden gezien met name dat de toestand in Pakistan nog altijd zeer kritiek kan worden genoemd en dat het niet evident is om gewoonweg naar Pakistan terug te keren om daar een aanvraag in te dienen. Voorts meent verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten slechts een zwakke motivering bevat. Hij stelt dat het loutere feit dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten te wijten is aan de verwerende partij door het feit dat het antwoord op zijn regularisatieaanvraag zo laat is gekomen, met

name nadat zijn Shengenvisum reeds was verstreken, terwijl zijn aanvraag om machtiging tot verblijf was ingediend op het ogenblik dat zijn visum nog niet verstreken was.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werden genomen.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt in de motivering van de bestreden beslissing verduidelijkt dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet en wordt verduidelijkt dat verzoeker niet meer in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motiveringen die verzoeker zonder meer toelaten kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissingen onderbouwen, zijn pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk en op afdoende wijze de motieven

aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, zal het middel verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, meent verzoeker dat de verwerende partij had moeten motiveren aangaande de toestand in Pakistan.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard en niet ongegrond, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat hij geen onderscheid maakt tussen de elementen die de ontvankelijkheid van zijn aanvraag betreffen en de elementen die de gegrondheid van zijn aanvraag betreffen.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf haalt verzoeker enkel aan dat hij vanuit Dubai naar België is gekomen, dat hij ondertussen bij zijn zuster verblijft omdat hij Pakistan heeft moeten verlaten, dat hij goed geïntegreerd is, dat hij tewerkgesteld zal worden van zodra hij over een arbeidsvergunning beschikt en dat hij bereid is in zijn eigen onderhoud te voorzien. Niettegenstaande het niet duidelijk is of verzoeker deze elementen als buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen, blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij al deze elementen in overweging heeft genomen en gemotiveerd heeft waarom deze niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden. Verzoeker uit geen kritiek ten aanzien van deze motieven van de eerste bestreden beslissing. Waar verzoeker meent dat de verwerende partij had moeten motiveren aangaande de toestand in Pakistan, kan hij niet gevolgd worden. Verzoeker heeft in zijn aanvraag op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van de toestand in Pakistan en heeft dit geenszins ingeroepen als buitengewone omstandigheden, zodat de verwerende partij hierover ook niet diende te motiveren.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, betwist verzoeker niet dat hij op het ogenblik dat er een bevel werd genomen niet meer over een geldig visum beschikte en dat hij op dat moment illegaal in het Rijk verbleef, aldus is het duidelijk dat de bestreden beslissing correct is. Het enkele gegeven dat verzoeker van oordeel is dat het de fout is van de verwerende partij dat hij niet meer over een geldig visum beschikt, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het feit dat een aanvraag wordt ingediend op een ogenblik dat men nog over een geldig visum beschikt, is niet relevant. Het is niet duidelijk wat verzoeker hiermee suggereert. Hoe dan ook kan de doorlooptijd van de procedure nooit tot gevolg hebben dat er een verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker herhaalt hetgeen hij reeds in zijn eerste middel uiteenzette.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Raad verwijst integraal naar de bespreking van het eerste middel. Hieruit is duidelijk gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing heeft gestoeld op een correcte feitenvinding en rekening heeft gehouden met alle elementen van de aanvraag en alle gegevens van het administratief dossier. Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker machtsafwending aan, alsook *“miskenning van de feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde vreemdelingendefinitie”*.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij de feitelijkheden miskent en daardoor zijn macht afwendt.

Machtsafwending vereist evenwel het zekere bewijs dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel (RvS 27 oktober 1999, nr. 83.177). In het middel wordt evenwel nergens aangeduid welke ongeoorloofde doelstelling aan de basis zou liggen van de bestreden beslissing, zodat geen machtsafwending kan worden vastgesteld. Tevens blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft op de juiste feitelijkeheden, zodat verzoekers beschouwingen hoe dan ook niet kunnen worden aangenomen.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU